

ez a nagyra főtt európa
de hát a pusztulása is
kinek jó miért
születtem meghalok
és ami közte volt
kis szerelem hosszú
bolyongó
lelkifurdalás

Gömöri György

Mari álma, járványidőben

Ez a vonat nem térben megy, hanem időben.
Sokszor megáll, egyre többen szállnak le róla,
olyanok is, akiket jól ismertem gyerekkoromban.
Reméltem, hogy velem maradsz,
és nem szállsz le, hogy segítsél egy utasnak,
akinek csak idáig szólt a jegye,
vagy akinek átszállást rendelt a célja
egy másik, gyorsan tovarobogó vonatra.

Teleki József naplójából

Látogatóban voltam Lunevillében
Stanislas száműzött lengyel királynál,*
meghívott ebédre, este kártyáztam is
véle [barátja, Bercsényi uram vett rá]
Először vesztettem három aranyat,
de másnap visszanyertem kétszer annyit
Ez az öreg Bercsényi úr itt sokra vitte
– francia marsall lett! de magyarul
még ma is jól beszél bár 48 éve hagyta el
szülőföldjét (nem írom le, de Rákóczival)
Ő mutatta meg a király mulatóházát
meg a környék más nevezetességeit
Végül meghívott otthonába vacsorára majd
sokáig diskuráltunk Jóféle magyar embernek
találtam Búcsúzaskor könny szökött
mindkettőnk szemébe Megöleltük egymást

* Stanislaw Leszczyński, kétszeres lengyel király [1678–1766]

Sorok egy régi barátról

Vázsonyi Vilmos emlékére

Nem az idő múlik, mi múlunk az időben,
mielőtt kimúlnánk, lassan, vagy váratlanul.
Te önként mentél el Svájcban, Vilikém,
egy átutazott, gazdag élet után, ami alatt
56-ban Győrben orosz tankokkal dacoltál,
és Párizs helyett majdnem Szibériába vitt a sors.
Gyors beszédű, túl művelt, okos barátom,
„életművész”, aki úgy próbált élni,
hogy senkinek soha ne legyen terhére –
a szőke, nagymellű lányokat szeretted, talán
mert emlékeztettek egykori bajor dadádra.
Utoljára a Müpában, Kocsis-koncerten láttalak,
sem akkor, sem később nem panaszkodtál,
sztoikus türelemmel tűrted a hitvány
test rád rótt szenvedéseit. Már 12 éve
nem vagy velünk, Vili, és csak most érzem,
régiből barátom, hogy mennyire hiányzol.

